

„Să Mă depărteze de Sfântul Meu locaş”

14 martie 2009

Gili Cârstea

Temelia guvernării divine, scopul etern al lui Dumnezeu, legământul cel veşnic – toate sunt expresia aceluişi concept: „Hristos în voi,” pentru care Templul era o pildă. Aceasta este „taina evlaviei.”

„Taina fărădelegii” urmăreşte să strice acest fundament al guvernării divine, să alunge pe Dumnezeu din templul Său, să anuleze părtăşia de natură divină.

Este o încheştare mortală, care a paralizat întregul univers.

Când a amăgit-o pe Eva în Eden să se deconecteze de la izvorul vieţii, Satana a anulat legământul cel veşnic. Scopul lui Dumnezeu cu omul a fost stricat. Fiind creat ca agent moral liber, omul avea puterea să decidă asupra propriei lui vieţi, dacă doreşte sau nu să fie un templu, o locuinţă a lui Dumnezeu. La sugestia mincinoasă a diavolului, familia omenească a refuzat scopul lui Dumnezeu. Duhul Sfânt S-a retras, iar omul a rămas un templu gol.

De atunci, stăpânitorul acestei lumi fabrică o spiritualitate paralelă, cu o dublă intenţie: Să ofere o impresie de religiozitate, dar să asigure alungarea lui Dumnezeu din templul inimii.

Toată istoria poporului lui Dumnezeu se află sub amprenta acestei bătălii. Credinţa lui Hristos chema poporul la împlinirea scopului lui Dumnezeu, la întoarcerea Şekinei în casa ei. Spiritualitatea demonilor căuta să depărteze pe Dumnezeu de Sfântul Său locaş.

Bătălia de astăzi este dusă exact în aceşti termeni. În timp ce Dumnezeu ne cheamă la Nunta Mielului, balaurul ne îmbie cu urâciunile tainei fărădelegii, astfel ca Dumnezeu să nu Se poată întoarce în locuinţa Sa; să stea cât mai departe de Sfântul Său locaş.

Vă interesează prezentul şi viitorul bisericii? Nu trebuie decât să aruncaţi o privire în descoperirea profetică a lui Ezechiel. Capitolul opt descrie cu precizie prezentul nostru, iar capitolul nouă ilustrează viitorul imediat al bisericii, dacă nu suntem dispuşi să înţelegem tragedia în care suntem implicaţi.

Ezechiel este dus în spatele cortinei, ca să poată înţelege care este faţa reală a închinării, a spiritualităţii poporului lui Dumnezeu. Deşi credinţa populară era că

slujba divină este păstrată cu credincioșie, idolatria mascată în evlavie autentică era în floare.

Idolul geloziei era așezat la ușa sanctuarului (8:5). Preoții tămâiau înaintea unor idoli scârboși, chiar în incinta sanctuarului (8:8-12). Femeile evlavioase îl plângeau pe Tamuz (8:14). Bărbații de seamă ai națiunii stăteau cu spatele la templul Domnului și cu fața spre răsărit, închinându-se soarelui (8:16), iar închinarea aceasta se desfășura „în curtea dinăuntru a Casei Domnului” între „pridvor și altar,” acolo unde ar fi trebuit să se întâmple cu totul altceva (Ioel 2:17).

Toate aceste activități păgâne aveau un singur scop:

„Fiul omului, vezi ce fac ei? Vezi tu marile urâciuni pe care le săvârșește aici casa lui Israel, ca să Mă depărteze de Sfântul Meu locaș?” (Eze 8:6).

Practicile descrise aici nu erau simple tradiții nevinovate, achiziții culturale fără semnificații religioase, așa cum li se pare multora din poporul nostru. Ele erau „urâciuni,” iar scopul lor era cât se poate de serios: „Să Mă depărteze de Sfântul Meu locaș.”

De ce ne simțim atrași de tradițiile nevinovate ale bisericilor „surori”? De ce împrumutăm exercițiile spirituale ale evului întunecat? De ce îmbrățișăm tot mai vizibil teologia închinătorilor la soare travestiți în creștini autentici? De ce le socotim doar simple elemente de decor, bune de împodobit templul Domnului?

Ca și strămoșilor noștri, nici nouă nu ni se pare că ele ar reprezenta o gravă depărtare de la credința adevărată. Le tratăm cu totală lejeritate, deși scopul lor ascuns este cât se poate de serios: „Să Mă depărteze de Sfântul Meu locaș.”

Ele nu sunt simple elemente culturale, care să îmbogățească spiritualitatea adventistă, ci „marile urâciuni” prin care Dumnezeu este împiedicat să revină în locuința Sa, în templul inimii.

Simțiți durerea teribilă din glasul lui Dumnezeu? Înțelegeți agonia sufletului Său, văzând cum urâciunile practicate de poporul Său Îl depărtează de scopul Său etern? Ce sfâșiere de inimă trebuie să-I zguduie ființa, observând cum bărbații noștri de frunte stau cu spatele la Templul Său, și cu fața spre teologia soarelui, a închinătorilor primei zile a săptămânii.

Biserica lui Dumnezeu de astăzi se află la granița dintre capitolele opt și nouă din Ezechiel. Taina evlaviei și taina fărădelegii sunt prinse în ultimul lor conflict. Ele se maturizează împreună, și curând își vor dovedi puterea în viețile oamenilor care le-au acceptat.
